

et andet Indhold end ellers, blot for at forberede en Sag i det følgende Aar (Tscherning: Hør!). Ja, den ærede Rigsdagsmand siger hør, men det er netop den Maade, hvorpaa Lovgivningsarbejdet udføres; jeg vilde ønske, at den ærede Rigsdagsmand ikke blot vilde høre dette, men ogsaa tage Hensyn dertil; det er sandelig den Maade, hvorpaa en sund og naturlig Lovgivnings Udvikling tilintetgøres. Fordi der lægges disse taktiske eller strategiske Hensyn ind i enhver Sag, er det, at selv ikke den simpleste Sag gaar igjennem, men bliver tilintetgjort ved lutter taktiske og strategiske Bevægelser. Det er klart, at Regjeringen med den bedste Villie til at finde det Rette i en Sag, dog sandelig ikke et Aar i Forveien kan sige, til hvilket Resultat den kommer. Der er netop med Hensyn til denne Sag mangfoldige Undersøgelser, der ere aldeles nødvendige om dette Punkt, og der bør anstilles Undersøgelser i forskellige Retninger. Naar en æret fyenssk Rigsdagsmand tidligere paastod, at der ikke var Noget at undersøge i denne Sag, saa vil jeg naturligvis gjerne troe, at det var hans Mening; men det beviser ikkun, at han ikke har sat sig ind i Sagen; thi der er virkelig Meget at undersøge i denne Sag, førend man som en vedvarende Regel sanctionerer netop det, som her er udtalt, at Gagerne skulle udbetales i Byg og skulle beregnes Ombeds- og Bestillingsmændene til gode efter den den 31te Januar 1857, 1858, 1859 o. s. v. fastsatte Capitelstart for Sjællands Stift. Det staaer dog vel klart for os Alle, hvor mangelfuld denne Bestemmelse er, især efter de Forhandlinger, vi nylig have haft om Capitelstarten. Dengang fandt netop nogle Uttringer, som jeg fremførte, Understøttelse hos nogle ærede Medlemmer, blandt andre hos den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), idet jeg gjorde opmærksom paa, at Capitelstarten havde en tidsbegrænset Charakter; men her i denne Lov komme vi til at anvende denne Løst, beregnet for de enkelte Maanedes eller udregnet efter Factorer, der falde i enkelte Maanedes paa hele Aaret. Dette viser jo allerede, hvor ufuldkommen denne hele Bestemmelse er, og saa vil

man dog alligevel have en saadan Bestemmelse staaet fast, fordi man er bange for, at man ikke er stærk nok til, naar et Forslag kommer frem, at fastholde sin egen Anskuelse; det er en besynderlig Frygt for, at Thinget ikke skulde vide at fastholde det, som Thinget anseer for rigtigt, ligeoverfor Regjeringen, uagtet det dog er indlysende, at Regjeringen ikke er istand til at sætte Noget igjennem i dette Thing, uden netop ved at overbevise Thinget om, at dette Noget er rigtigt.

J. M. Hansen: Jeg skal ikke paa det nærværende Stadium gaar ind paa at diskutere Hovedspørgsmaalet, hvilket man meget let kan komme til efter den Gang, Forhandlingerne nu have taget; men jeg skal tillade mig at udtale den Maade, hvorpaa Majoriteten vilde stille sig i nærværende Tilfælde, dersom den nu fulgte den ærede Ministers Raad. Majoriteten har jo vedtaget Mindretallets Ændringsforslag til § 1 og maa jo have gjort dette med klar Bevidsthed om, at den ønskede at vedtage det og, som jeg haaber, ogsaa fastholde det; derimod er Ændringsforslaget til § 2, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa nu ikke længere stod i Harmoni med § 1, som den er voteret, vedtaget under den uheldige Forudsætning, at man til 3die Behandling vilde bringe den saaledes forandrede § 2 i Samklang med § 1, og deri er altsaa slet ikke nogen Modsigelse. Men dersom man nu vilde følge den ærede Ministers Raad, vilde man da ikke fremkalde en forunderlig Modsigelse? Man har med klar Bevidsthed om, hvad man gjorde og hvad man ønskede at fastholde, vedtaget Minoritetens Ændringsforslag til § 1; men det, som er nødvendigt og som følger deraf, for at bringe Samklang imellem denne § og de andre §§, det skal man nu, efter den ærede Ministers Raad, ikke vedtage. Altsaa et Dvarteer efter, at man havde vedkjendt sig, at man vilde have denne § i den Form, som den nu har faaet, skulde man opgive denne Mening, fordi den ærede Minister paany havde talt om Sagen og gjentaget, hvad han sagde, førend Majoriteten vedtog Forslaget — det vilde dog være ganske uoverdørligt. Den ærede Minister meente, at det